

Dr. Sulyok Tamás Úrnak
az Alkotmánybíróság elnöke

B U D A P E S T

Tisztelt Elnök Úr!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: 11/817-O/2019	
Érkezett: 2019 MÁJ 14.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	ju

Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: Alaptörvény) 24. cikk (2) bekezdés e) pontja, valamint az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 24. §-ának (1) bekezdése alapján, a jelen beadványt aláíró országgyűlési képviselők (a továbbiakban indítványozók) - a beadványban megjelölt törvényekre kiterjedő - utólagos normakontroll eljárást kezdeményeznek, a beadványban megjelölt törvények Alaptörvénnyel való összhangja vizsgálat érdekében.

Az Alkotmánybírósággal a kapcsolattartás feladatait Arató Gergely, (értesítési cím: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.) országgyűlési képviselő látja el.

I.

Indítvány az utólagos normakontroll eljárás megindítására és lefolytatására

1. Indítványozók kezdeményezik annak megállapítását, hogy

- a kormányzati igazgatásról szóló 2018. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: kormányzati igazgatásról szóló törvény), továbbá

- a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény és más kapcsolódó törvények módosításáról szóló 2018. évi CXV. törvény (a továbbiakban: rendvédelmi szervek alkalmazottaira vonatkozó törvény), valamint

- a honvédelmi alkalmazottak jogállásáról 2018. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: honvédelmi alkalmazottakra vonatkozó törvény) rendelkezései sértik az Alaptörvény

a) B) cikk (1) bekezdését: „(1) Magyarország független demokratikus jogállam.”;

b) II. cikkének első mondatát: „Az emberi méltóság sérthetetlen.”;

c) VIII. cikk (1) bekezdését: „Mindenkinek joga van a békés gyülekezéshez.”;

d) IX. cikkének (1) bekezdését: „Mindenkinek joga van a véleménynyilvánítás szabadságához.”

e) XXIII. cikk (1) bekezdését: „Minden nagykorú magyar állampolgárnak joga van ahhoz, hogy az országgyűlési képviselők, a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint az európai parlamenti képviselők választásán választó és választható legyen.” (a b)-f) pont alattiak együtt: alapvető jogok);

f) 5. cikk (7) bekezdését: „Az Országgyűlés a jelen lévő országgyűlési képviselők kétharmadának szavazatával elfogadott házszabályi rendelkezésekben állapítja meg működésének szabályait és tárgyalási rendjét.”

ezért a támadott törvények nincsenek összhangban az Alaptörvénnyel.

2. Indítványozók kezdeményezik, hogy az Alkotmánybíróság a támadott törvényeket a jövőre nézve s e m m i s í t s e meg,

továbbá hívja fel az Országgyűlést a támadott törvények – házszabályszerű - újratárgyalására, a hatályba lépésnél a kellő idő biztosítására, továbbá az alapvető jogokat sértő rendelkezések megváltoztatására.

3. Indítványozók megítélése szerint a támadott törvények szövegének az értelmezésekor nem hagyhatók figyelmen kívül

a) a Nemzeti hitvallás rendelkezései közül:
- Valljuk, hogy az emberi lét alapja az emberi méltóság.
- Valljuk, hogy az egyéni szabadság csak másokkal együttműködve bontakozhat ki.
- Tiszteletben tartjuk történeti alkotmányunk vívmányait és a Szent Koronát, amely megtestesíti Magyarország alkotmányos állami folytonosságát és a nemzet egységét.

b) A történeti alkotmány vívmányai közül:
- az 1222. évi XXXI. törvénycikk 2. §-a. „Hogyha pedig mi, vagy az utánunk következő királyok közül valaki ezen mi szerzésünknek ellene járna valaha, ez a levél adjon szabad hatalmat mind a püspököknek, mind más jobbágyuraknak és országunkbeli nemeseknek mindnyájan és egyen-egyen, jelenvalóknak és jövődöbelieknek és az ő megmaradékoknak, hogy mind nekünk, mind az utánunk következő királyoknak minden hűtelenség szégyenvallása nélkül ellentállhassanak és ellentmondhassanak mind örökké.”

4. Indítványozók kezdeményezik, hogy amennyiben az 1. pontban foglalt törvényeket teljes egészében a tisztelt Alkotmánybíróság nem semmisítené meg, az esetben az indítványban jelzett törvényhelyek vonatkozásában folytassa le az utólagos normakontroll-eljárást.

II.

Az Alaptörvénnyel való összhang hiánya Valamennyi törvénnyel kapcsolatos megállapítások

A jogállamiság sérelme a kellő idő hiányában

A jogállamiság követelményeit sérti az a törvény, amelynek bevezetéséhez nem állt elégséges idő rendelkezésre.

A kormányzati igazgatásról szóló törvényt az Országgyűlés 2018. XII. 12-én fogadta el, - szűk kivétellel-, 2019. I. 1-i hatályba lépéssel.

A rendvédelmi szervek alkalmazottaira vonatkozó törvény országgyűlési elfogadásának napja 2018. XII. 12. A hatályba lépés napja – szűk kivétellel - 2019. I. 2.

A honvédelmi alkalmazottakra vonatkozó törvény országgyűlési elfogadásának napja 2018. XII. 21. A hatályba lépés napja 2019. I. 1.

Jól érzékelhetően az elfogadás és a hatályba lépés ideje között néhány nap van csupán. A 28/1992. (IV. 30.) AB határozatában az Alkotmánybíróság rámutatott arra, hogy a jogbiztonság követelménye azt a kötelezettséget hárítja a jogalkotóra, hogy a jogszabály hatálybalépésének időpontját úgy kell meghatározni, hogy kellő idő maradjon

- a jogszabály szövegének megismerésére;
- a jogalkalmazó szervek számára a jogszabály alkalmazására való felkészüléshez;
- a jogszabállyal érintett szervek és személyek számára annak eldöntéséhez, hogy miként alkalmazkodjanak a jogszabály rendelkezéseire. A kormányzati igazgatásról szóló törvény és a honvédelmi alkalmazottakra vonatkozó törvény alapvetően megváltoztatta a korábbi szabályozást. Az Alkotmánybíróság az 51/2010. (IV.28.) határozatában adott iránymutatást a jogalkotónak: „Az Alkotmánybíróság a jövőben - az arra irányuló, kellő időben érkezett indítvány esetén - megsemmisíti az olyan, új rendszer bevezetésére irányuló jogszabályokat, amelyek az új rendszerre való átállást, illetve annak tényleges megismerését és megértését - akár az időtényező, akár más egyéb szempont miatt - nem biztosítják megfelelően.”

Az Országgyűlés rendjének a sérelme

1. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint közjogi érvénytelenséget eredményez az Országgyűlés működésére vonatkozó olyan szabálynak a megsértése, amely alaptörvényi alappal rendelkezik {109/2008. (IX. 26.) AB határozat, ABH 2008, 886, 903.; 6/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [75]}. Abban az esetben, ha az Országgyűlés tárgyalásának rendjét a levezető elnök nem az Ogytv.-ben meghatározottak szerint biztosítja, az egyben az Alaptörvény 5. cikk (7) bekezdésének megsértésére is vezet, amely így mint eljárási szabálysértés az ekként elfogadott törvény közjogi érvénytelenségére vezet.

2. Az Országgyűlés rendjének sérelme a következő okokra vezethető vissza:

a) Az Országgyűlés elnöke nem szabályosan vezette az ülést, mert nem ült az elnöki emelvényen, és nem voltak mellette a munkáját segítő jegyzők sem. Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény (a továbbiakban: Ogytv) 51. §-ából következően az elnöki székből való ülésvezetés törvényi követelmény a levezető elnökkel szemben. Ha az elnöki szék elhagyása ex lege az ülés megszakadását eredményezi, az azt feltételezi, hogy az ülést az elnöki székből kell vezetni, különben annak elhagyása nem eredményezhetné az ülés megszakadását. Éppen ezért a levezető elnök megsértette az Országgyűlés tárgyalási rendjére vonatkozó szabályokat, amikor az elnöki széken kívül vezette az ülést. Az elnöki szék használata az ülés vezetéséhez nem öncélú, annak mögöttes igazoló elvei vannak: ez biztosítja az ülésterem belátásának, így a tárgyalási rend fenntartásának és a levezető elnöki jogkörök tényleges gyakorlásának lehetőségét. Ezen túlmenően az elnöki székből való ülésvezetés teszi lehetővé a szavazási rendszer „kártyás” módban történő használatát, ami alapvető jelentőségű a szavazások érvényességének megállapításához.

b) Az Ogytv. 5. § (2) bekezdése szerint az Országgyűlés ülésén – a házelnök által meghatározott sorrendben – egyidejűleg két jegyző teljesít szolgálatot, akik közül lehetőleg egy kormánypárti országgyűlési képviselőcsoporthoz, illetve egy ellenzéki országgyűlési képviselőcsoporthoz tartozik. A (3) bekezdés értelmében, ha a jegyzők az Országgyűlés ülésén nem állnak kellő számban rendelkezésre, az ülést vezető elnök más képviselőt kér fel a jegyzői feladatok ellátására. Az elnök mellett nem volt ott a két jegyző. Az országgyűlés elnökének az ülést határozott időre fel kellett volna függeszteni vagy be kellett volna rekeszteni az Ogytv. 51. §-a szerint. Az elnök elmulasztotta megtenni a szükséges intézkedéseket.

c) A szavazógépek nem működtek megfelelően, hiszen – a képviselők jelzése alapján – akkor is lehetett szavazni, ha nem volt bent a képviselő szavazókártyája. Ez azt jelenti, hogy technikailag akár más is szavazhatott helyette. Ugyan sem az Ogytv., sem az egyes házszabályi rendelkezésekről szóló 10/2014. (II. 24.) OGY határozat (a továbbiakban: Házzsabály) nem mondja ki, hogy szavazni csak akkor lehet, ha a szavazókártya bent van, az Országgyűlés belső, normatív erővel rendelkező (szabályzataként kezelendő) ismertetője azonban rögzíti, hogy a szavazógépen csak akkor lehet szavazni, ha a kártyát beteszik. A szavazási rendszer „kártya nélküli” üzemmódjának – nem informatikai zavar miatt történt, hanem az ülést vezető elnök „rendészeti hatáskörben” hozott döntésén alapuló – aktiválása azzal a következménnyel is járt, hogy nem volt biztosítható, hogy

- az ülésen jelen lévő képviselő adhasson le szavazatot, mivel a szavazógépek aktiválásra és az ülésrend szerint a képviselőhöz hozzárendelésre kerültek, függetlenül attól, hogy a képviselő egyáltalán jelen volt-e, illetve a szokásos ülés helyén tartózkodott-e,

- az aktivált szavazógépet az arra jogosult képviselő használhassa csupán. Ezt a helyzetet súlyosbította, hogy az ülés termi patkóban olyan személyek (például a miniszterelnök testőrei) is jelen voltak, akik arra jogosultsággal nem rendelkeztek. Mindez együttesen megkérdőjelezi az ülésen lebonyolított szavazások megbízhatóságát és hitelességét, ezáltal (az Alaptörvényre visszavezethető) érvényességét is, ami viszont a törvényalkotási eljárás legfontosabb garanciális és alapvető követelménye.

d) A szavazógép-probléma miatt nem volt megállapítható a jelenlét sem, ami azért aggályos, mert az Alaptörvény 5. cikk (5) bekezdése szerint „az Országgyűlés akkor határozatképes, ha az ülésen az országgyűlési képviselőknek több mint a fele jelen van. A fentiekre tekintettel az sem zárható ki, hogy a jelenlévő képviselők esetleg a hiányzók nevében adhattak le szavazatokat. Tehát a 2018. december 12-én elfogadott törvények – így a szóban forgó törvények is – nem szabályosan, így nem jogszerűen kerültek elfogadásra.

3. Az Alkotmánybíróság több határozatában kifejtette, miszerint az eljárásjogi garanciák megléte egy jogszabály alkotmányosságának vizsgálatakor kiemelt súllyal esik latba. A testület már a 11/1992. (III. 5.) AB határozatában rámutatott arra, hogy a „jogállamiság és jogbiztonság elvéből fakadnak az eljárási garanciák. Ezek alapvető jelentőségűek az egyes jogintézmények működésének kiszámíthatósága szempontjából. Csak a formalizált eljárás szabályainak követésével keletkezhet érvényes jogszabály.” (ABH 1992, 77, 85.). A 44/2012. (XII. 20.) AB határozat is hangsúlyozza: „az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján megsemmisíti a jogszabályt, ha a jogalkotási eljárás során olyan súlyos eljárási szabálytalanságot követtek el, amely a jogszabály közjogi érvénytelenségét idézte elő, illetőleg, amely másként nem orvosolható, mint a jogszabály megsemmisítésével.”

4. A 6/2013. (III. 1.) AB határozat kimondta: „[a] Házsabály garanciális rendelkezéseit mellőző, megsértő törvényhozási eljárás alkalmas arra, hogy az egyébként törvényesen kialakult országgyűlési többség döntésének a legitimitását is aláássa; sőt, rendszeres előfordulása magának a parlamentarizmusnak az intézményét is leértékeli. Ezért a Házsabály lényeges, vagyis az Alaptörvény garanciális rendelkezésével ellentétesen megalkotott törvény sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését és a 4. cikk (1) bekezdését, közjogilag érvénytelen, ami alapot ad a törvény – ha ez a jogbiztonság súlyos sérelmét nem okozza, akár a kihirdetése napjára történő visszamenőleges hatályú – megsemmisítésére.” (6/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [68]).

5. Az Alkotmánybíróság határozata szerint a formailag hibás törvényhozási eljárás a törvény kihirdetése napjára történő visszamenőleges hatályú megsemmisítésére vezethet, a törvény konkrét tartalmának vizsgálatától függetlenül [29/1997. (IV. 29.) AB határozat]. A megsemmisítés jogi alapja tehát a közjogi érvénytelenség.

III.
Egyes törvények Alaptörvény-ellenessége
A rendvédelmi szervek alkalmazottaira vonatkozó törvény

A kellő idő hiánya

1. Az 51/2010. (IV.28.) AB határozat mutatott rá arra is, hogy „Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata során a felkészülési idő hiánya miatt akkor állapította meg valamely jogszabály alkotmányellenességét, ha az szerzett jogot korlátozott, a korábbihoz képest úgy állapított meg hátrányosabb rendelkezést, illetőleg oly módon hátrított fokozott kockázatot a címzettekre, hogy a megismerés és a felkészülés megismerésének hiánya sérelmet okozott az érintettek számára, akadályozta a jogalkalmazót a jogszabály alkalmazásában.” (III/1.)

2. A kérdéses törvény alapvetően megváltoztatta a rendvédelmi szervvel közalkalmazotti jogviszonyban állók helyzetét, mivel a jogviszonyuk a törvény erejénél fogva rendvédelmi igazgatási szolgálati jogviszonnyá alakult át. A rendvédelmi igazgatási alkalmazottak szolgálati jogviszonyát egy új, a XXVIII/A. fejezet szabályozza. Ez a szabályozás új helyzetbe hozza az érintetteket, melynek felmérésére a hatályba lépéshez rendelkezésre álló idő nem lehetett elégséges. Például a közalkalmazottak jogállásáról szóló 1992. évi XXXIII. törvény nem ismeri a fegyelmi eljárást, ezzel szemben a rendvédelmi alkalmazott esetében a fegyelmi eljárásra a miniszteri rendeletben meghatározott szabályokat kell alkalmazni. (287/J. § (5) bekezdés). A közalkalmazottak jogállásáról szóló törvény nem ismeri a szabadságjogok szinte korlátozás nélküli megvonását.

Az alapvető jogok sérelme

1 A rendvédelmi alkalmazottak helyzete a közalkalmazottak helyzetéhez képest lényegesen megváltozik. Ez világosan megállapítható a 115/D. Az alapvető jogok korlátozása alcím 287/K. §-ából, amelyik lehetővé teszi a hivatásos állományra vonatkozó korlátozó rendelkezések alkalmazását a rendvédelmi alkalmazottakra.

„115/D. Az alapvető jogok korlátozása

287/K. § A rendvédelmi alkalmazottra a IV. Fejezet rendelkezései közül a 19. § (1) bekezdését, a 20. és 21. §-t, a 27. §-t, a 29. §-t és a 30. §-t megfelelően alkalmazni kell.”

2. E változásoknak egyébként nincsen ésszerű indoka, hiszen a feladatok, a felelősség nem változott. Az érintettek jogállásának megváltoztatására nem ad megfelelő indokot a rendelkezéseket bevezető 2018. évi CXV. törvény általános indokolása sem. Az indokolásból kiderül, hogy „igazgatási jogviszonyban alapvetően a tevékenységekhez kapcsolódó munkakörök láthatók el, ezek a rendvédelmi szervek feladat- és hatáskörét meghatározó külön törvények szerinti alapfeladatán kívüli adminisztratív, támogató, a rendvédelmi szerv operatív működését elősegítő munkakörök. Nem láthatók el hivatásos szolgálati jogviszony keretében a rendvédelmi szervek egészségügyi, képzési, képzéstámogatási feladatai ellátásához szükséges munkakörök, a rendvédelmi szervek feladat- és hatáskörébe tartozó hatósági munkakörök, valamint a rendvédelmi szervek pártfogó felügyelői munkakörei.”

Az Alkotmánybíróság 30/1992. (V.26.) AB. határozata ma is irányadó: „Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy

szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan.”

3a) A véleménynyilvánítás szabadságának korlátozása:

„21. § (1) A hivatásos állomány tagja a részére kiadott parancsot, intézkedést - a 103. §-ban meghatározott esetet kivéve - nem bírálhatja, arról a jog- és érdekérvényesítő tevékenysége körén kívül véleményt nem mondhat, a szolgálati rendet és a fegyelmet sértő nyilatkozatot nem tehet, a sajtónyilvánosság igénybevételével hivatalos eljárásban magánvéleményt nem nyilváníthat. _

(2) A szolgálati rendet és a fegyelmet veszélyeztető sajtóterméket a hivatásos állomány tagja nem állíthat elő és nem terjeszthet, ilyen tartalmú plakátot, hirdetményt vagy emblémát nem függeszthet ki.

(3) Az országos parancsnok és az országos főigazgató közjogi szervezetszabályozó eszközben megtilthatja, hogy a hivatásos állomány tagja az internetes felületen magánszemélyként való megnyilvánulásakor, magánvélemény nyilvánításakor a hivatásos állományba tartozására vonatkozó adatot hozzon nyilvánosságra.

(4) Ha a hivatásos állomány tagja az (1)-(3) bekezdésben foglalt rendelkezést megsérti, magatartását fegyelmi eljárásban kell vizsgálni.

(5) A hivatásos állomány érdek-képviselői szerveinek tevékenységi körébe eső hirdetményei a helyben szokásos módon nyilvánosságra hozhatók.

(6) A hivatásos állomány tagja nem kötelezhető arra, hogy politikai nézeteiről vagy pártszimpátiájáról - közvetlenül vagy közvetve - nyilatkozatot tegyen. A hivatásos állomány tagját a szolgálati viszonyával összefüggő jogai gyakorlásában és előmenetelében a politikai nézetei vagy pártszimpátiája hátrányosan nem érintheti és abból előnye sem származhat.”

3b) Az említett körben a véleménynyilvánítás teljes mértékű korlátozásának lehetősége túlmutat az arányosság követelményein. Nincs olyan másik alapvető jog, amellyel ez a korlátozás indokolható lenne.

4. A választójog korlátozásának semmilyen ésszerű alkotmányos indoka nincs. Megállapítható, hogy a volt közalkalmazottak a jogállásváltozás miatt, a törvény erejénél fogva elvesztették azt a jogukat, hogy megválaszthatók legyenek. Igaz ez azokra is, akik a korábbi közalkalmazotti jogviszonyuk alapján megválasztásra kerültek.

„27. § (1) A hivatásos állomány tagja nem lehet országgyűlési, európai parlamenti, helyi önkormányzati vagy nemzetiségi önkormányzati képviselő, és nem tölthet be főpolgármesteri, polgármesteri vagy alpolgármesteri tisztséget. _

(2) A hivatásos állomány tagja haladéktalanul köteles az állományilletékes parancsnoknak bejelenteni, ha az országgyűlési képviselők, az Európai Parlament tagjainak, a helyi önkormányzati képviselők és polgármesterek, valamint a nemzetiségi önkormányzati képviselők választásán jelöltként nyilvántartásba vették, a jelöltségtől való visszalépését, a tisztségbe való megválasztását, valamint annak elmaradását.”

5. Az emberi méltóság sérelme következik be azáltal, hogy a „civil” munkakörben foglalkoztatottak cselekvési szabadságát a parancsnok korlátozhatja. Az Mt. 168. §-ának (2)

bekezdése „A munkáltató előírhatja a munkahelyre bevitt dolgok megőrzőben való elhelyezését vagy a bevétel bejelentését. A munkába járáshoz vagy a munkavégzéshez nem szükséges dolgok csak a munkáltató engedélyével vihetők be. E szabályok megsértése esetén a munkáltató a bekövetkezett kárért csak szándékos károkozása esetén felel.” A nem hivatásos állományba tartozók tekintetében megfelelő, arányos szabályozás. A hivatásos állományba tartozókra vonatkozó korlátozások kiterjesztése indokolatlan és méltánytalan.

5a) A korlátozó rendelkezések a következők: „30. §. Az országos parancsnok, az országos főigazgató vagy az állományilletékes parancsnok munkabiztonsági okból vagy a szolgálatellátás rendjének fenntartása és ellenőrizhetősége érdekében megtilthatja, hogy a hivatásos állomány tagja a szolgálatban a miniszteri rendeletben meghatározott egyes vagyontárgyakat, magáncélú telekommunikációs eszközöket, valamint meghatározott összeget meghaladó készpénzt vagy - a bankkártya kivételével - a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló törvény szerinti készpénz-helyettesítő fizetési eszközt magánál tartson, továbbá korlátozhatja a magáncélú telekommunikációs eszközöknek a szolgálatellátás során történő használatát.”

5b) Miután a rendvédelmi alkalmazottak esetében a korlátozó rendelkezések kiadása a munkáltatói jogkört gyakorlóját illeti meg, az érintettek teljesen kiszolgáltatottá válhatnak. Az Alkotmánybíróság több határozata rámutatott a következőkre: „Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva - a klasszikus megfogalmazás szerint - az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá” [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 308.]” A munkáltató részére biztosított széleskörű és miniszteri rendeletben tágítható tiltási jogosítvány súlyosan sértheti az érintett önrendelkezési jogát, emberi méltóságát.

A honvédelmi alkalmazottak jogállására vonatkozó törvény

A kellő idő hiánya

1. A honvédelmi alkalmazotti jogállás a honvédelmi szervezetnél foglalkoztatott korábbi közalkalmazottak esetében jön létre a törvény erejénél fogva. E változásra az érintettek nyilvánvalóan nem készülhettek fel, figyelembe véve az elfogadás és a hatálybalépés közötti rövid időt.

2a) Kellő idő hiánya megállapítható a hatályba léptető és az átmeneti rendelkezésekből: „94. § (1) Ez a törvény - a (2)-(4) bekezdésben foglalt kivétellel - 2019. január 1-jén lép hatályba.

97. § (1) E törvény hatálybalépésével a hatálya alá tartozó honvédelmi szervezetnél foglalkoztatott közalkalmazottak közalkalmazotti jogviszonya honvédelmi alkalmazott jogviszonná alakul át, valamint a honvédelmi szervezet közalkalmazotti munkakörei honvédelmi alkalmazott munkakörökké alakulnak át.”

2b) Az 51/2010. (IV.28.) AB határozat mutatott rá arra is, hogy „Az Alkotmánybíróság eddigi gyakorlata során a felkészülési idő hiánya miatt akkor állapította meg valamely jogszabály alkotmányellenességét, ha az szerzett jogot korlátozott, a korábbihoz képest úgy állapított meg hátrányosabb rendelkezést, illetőleg oly módon hátrított fokozott kockázatot a címzettekre, hogy a megismerés és a felkészülés megismerésének hiánya sérelmet okozott az érintettek számára, akadályozta a jogalkalmazót a jogszabály alkalmazásában.” (III/1.)

3. Az alapvető jogok sérelme

3a) A honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló törvény IV. fejezetének alcíme és 84. §-a a következő: „12. A véleménynyilvánítási szabadság korlátozása

84. § A honvédelmi alkalmazott _

- a) párt nevében vagy érdekében közszereplést nem vállalhat,
- b) a kapott utasítást nem bírálhatja, kivéve, ha annak végrehajtásával bűncselekményt követne el,
- c) a szervezeti rendet és a fegyelmet sértő nyilatkozatot nem tehet,
- d) a sajtónyilvánosság igénybevételével hivatalos eljárásban magánvéleményt nem nyilváníthat,
- e) nem állíthat elő, nem terjeszthet, nem tehet közzé, nem jelentethet meg, és nem hozhat nyilvánosságra a Magyar Honvédség szervezeti rendjét és fegyelmét veszélyeztető sajtóterméket, ilyen tartalmú kiadványt, plakátot, hirdetményt, emblémát, más szöveges vagy képi adatot.”

3b) A kialakult alaptörvény ellenes helyzetet a honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló törvény általános indokolása alapján lehet feltárni. Kiderül, hogy „civil” foglalkoztatottakról van, akik tekintetében a hivatásos állományhoz hasonló alapjogi korlátozásoknak nem lehet helye, még akkor sem, ha javadalmazásukat megemelik. Az alapvető jogok korlátozásának akkor van helye, ha más alaptörvényben meghatározott jog védelme azt indokolja. „Az állam akkor nyúlhat az alapjog korlátozásának eszközéhez, ha másik alapvető jog és szabadság védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos érték védelme más módon nem érhető el. Az alapjog korlátozásának alkotmányosságához tehát önmagában nem elegendő, hogy az másik alapjog vagy szabadság védelme vagy egyéb alkotmányos cél érdekében történik, hanem szükséges, hogy megfeleljen az arányosság követelményeinek: az elérni kívánt cél fontossága és az ennek érdekében okozott alapjogsérelem súlya megfelelő arányban legyen egymással. A törvényhozó a korlátozás során köteles az adott cél elérésére alkalmas legenyhébb eszközt alkalmazni. Alkotmányellenes a jog tartalmának korlátozása, ha az kényszerítő ok nélkül, önkényesen történik, vagy ha a korlátozás súlya az elérni kívánt célhoz képest aránytalan” (ABH 1992, 167, 171.).

3c) A honvédelmi alkalmazottak estében nem áll fenn a hivatásos állománnyal kapcsolatos, az alapvető jogok korlátozását megalapozó indok: „a fegyveres szervek megfelelő működése aligha valósítható meg az annak megakadályozására irányuló jogi szabályozás nélkül, hogy a fegyveres szervek tagjai aláássák vagy bomlasszák a testület fegyelmét, ezért a szolgálati rend megtartásához fűződő érdek a fegyveres szerv sajátos függelmi viszonyai között indokoltta tehet csak az e szerveknél érvényesülő tilalmakat. [8/2004. (III. 25.) AB h. III/5.]

A kormányzati igazgatásról szóló törvény

A kellő idő hiánya

1. A kormányzati igazgatásról szóló törvény újraszabályozta a kormányzati igazgatási szervek jogállását és szervezetét, valamint a kormányzati igazgatási szervek tevékenységének

ellátásában közreműködők foglalkoztatását. Egy törvényben rendezte el a központi kormányzati igazgatási szervek, a kormányzati hivatalok és a területi kormányzati igazgatás szerveinek működését és tevékenységét meghatározó kérdéseket. Létrehozta a kormányzati igazgatási tisztségviselői jogviszonyokat, ezen belül a politikai szolgálati jogviszonyt, a biztosi jogviszonyt, a kormányzati szolgálati jogviszonyt. Rendszerbe szedte a kormányzati szolgálati jogviszonyt, megállapítva a szakmai felsővezető, a szakmai vezető, a központi kormányzati igazgatási szervek és ezek területi szervei kormánytisztviselője, és a területi kormányzati igazgatási szervek kormánytisztviselője és kormányzati ügykezelője jogviszonyokat. [3. §]

2. Kijelenthető, hogy ez a szabályozás megkívánja a kellő felkészülést. A 333 §-ból álló, a közszférát érintő, a foglalkoztatási törvényeket is jelentős mértékben átalakító törvény rendelkezéseinek a megismerésére a jogalkotó a szükséges időt nem biztosította. A törvény 2019. január elsején hatályba lépett. Rendelkezéseit 2019. március elsejétől kell alkalmazni, miközben a 284 §-ból megállapítható, hogy a kormánynak még számos döntést kellett hoznia ahhoz, hogy a törvényt alkalmazni lehessen.

A 285. § rendelkezései alapján 2019. március elsejével a kormányzati tisztviselő, kormányzati ügykezelő kormányzati szolgálati jogviszonya az új törvény szerinti kormányzati szolgálati jogviszonnyá alakul át. Nyilvánvalóan, hogy az érintettek kiszolgáltatott helyzetbe kerülnek, hiszen az említett § (2) bekezdése alapján az érintettet az átalakulás után 2019. március 15-ig kell tájékoztatni arról, hogy a jogviszonya milyen módon alakult és eddig az időpontig kell részére a kinevezési okmányt kiállítani.

Az alapvető jogok sérelme

1. A kormányzati szolgálati jogviszony létrejötté kiszolgáltatott helyzetbe hozta a kormánytisztviselőt. Sérül emberi méltóságuk.

2. Azok a rendelkezések, amelyek megismerésére lehetősége sem volt az érintettnek alapvetően megváltoztatták a munkáltató és a kormánytisztviselő kapcsolatát. A teljesség igénye nélkül érdemes áttekinteni az új szabályozásnak azokat az elemeit, amelyekből megállapítható, hogy a kormánytisztviselők önrendelkezési joga ebben a foglalkoztatási jogviszonyban erősen korlátozott.

3. Az Alkotmánybíróság szerint „Az emberi méltósághoz való jog azt jelenti, hogy van az egyén autonómiájának, önrendelkezésének egy olyan, mindenki más rendelkezése alól kivont magja, amelynél fogva - a klasszikus megfogalmazás szerint - az ember alany marad, s nem válhat eszközzé vagy tárggyá” [64/1991. (XII. 17.) AB határozat, ABH 1991, 297, 308.]” Egy olyan jogviszonyban, amelyben a munkáltató mérlegelési jogkörben dönthet a foglalkoztatást érintő minden lényeges kérdésben a döntéssel érintett eszközzé, tárggyá válik. Ennek a helyzetnek az alátámasztására érdemes áttekinteni a törvény egyes, kiemelt fontosságú rendelkezését.

3a) A kormányzati szolgálati jogviszony a kormány, mint munkáltató és a kormánytisztviselő, mint foglalkoztatott között jön létre. A munkáltatói jogokat a kormány nevében gyakorolja a munkáltatói jogkör gyakorlója az adott kormányzati igazgatási szerv hivatali szervezetének vezetője. E rendelkezés alapján nem zárható ki annak lehetősége, hogy a kormánytisztviselő egyik hivatalból a másikba irányítható át, anélkül, hogy véleményét megkérdéznék. [80. § (1) bekezdés, 81. § (1) bekezdés]

3b) A kormánytisztviselő kiszolgáltatottságát növeli az a rendelkezés, miszerint a kinevezését a munkáltatói jogkör gyakorlója egyoldalú jognyilatkozatával módosíthatja. Ez az egyoldalú módosítás jelentős érdeksérelemmel járhat, melynek orvoslására lehetővé teszik, hogy négy munkanapon belül írásban kérje a felmentését. Ha a kormánytisztviselő nem kéri felmentését a kinevezés-módosítás a kormánytisztviselő által elfogadottnak minősül. Ebből a rendelkezésekből az következik, hogy nincs helye jogorvoslatnak az egyoldalú nyilatkozattal történő kinevezés módosítással szemben. [89. §]

3c) Növeli a foglalkoztatás bizonytalanságát a teljesítményértékelés szabályozása. A kormánytisztviselő munkateljesítményét a munkáltatói jogkör gyakorlója írásban értékelheti. A teljesítményértékelés szükség szerint a munkáltatói jogkör gyakorlójának mérlegelése alapján végezhető el. A teljesítményértékelés alapján a kormánytisztviselő illetménye a megadott összeghatáron belül legfeljebb 20 százalékkal csökkenthető, illetve 30 százalékkal növelhető. A munkáltatói döntés mérlegelési jogkörbe utalása és annak kimondása, hogy milyen időközökben kerülhet sor a teljesítményértékelésre tág lehetőséget biztosít arra, hogy a munkáltató visszaéljen e jogával. Ez a megállapítás akkor is igaz, ha a kormánytisztviselő közszolgálati jogvitát kezdeményezhet a teljesítményértékelés megsemmisítésére. [96. §]

3d) A kormánytisztviselő kiszolgáltatottságát jól mutatja, hogy - a miniszterelnök, az általa kijelölt miniszter vagy miniszterek, a miniszterelnöki kormányiroda közigazgatási államtitkára - kormányzati érdekből, legfeljebb egy évre másik kormányzati igazgatási szervhez rendelhető ki. [100. §]

3e) Sor kerülhet azonban a kormánytisztviselő tartós külszolgálatra történő kirendelésére is, anélkül, hogy egyébként ilyen szándéka lenne. [102. §]

3f) A kormánytisztviselő joggal féltheti állását. Ez egyértelműen kiderül a kormányzati szolgálati jogviszony felmentéssel történő megszüntetését meghatározó rendelkezésekből. A szabályozás alapján senki nincs biztonságban, mivel megszüntethető felmentéssel a kormányzati szolgálati jogviszony,

- ha a kormány által elrendelt létszámcsökkentést kell végrehajtani,
- vagy a kormánytisztviselő álláshelye átszervezés miatt megszűnik,
- illetve a központosított álláshelyállományból származó álláshely visszakерül a központosított álláshelyállományba. [107. § (1) bekezdés]

3g) A kormányzati szolgálati jogviszonyt felmentéssel meg kell szüntetni, ha a kormánytisztviselő hivatása gyakorlására érdemtelen. Az érdemtelenység indoka kizárólag a kormánytisztviselő magatartásában, illetve munkavégzésében megnyilvánuló és bizonyítható tény lehet. Érdemtelennek minősül azonban a kormánytisztviselő, ha a munkahelyén kívül olyan magatartást tanúsít, amely alkalmas arra, hogy az őt foglalkoztató kormányzati igazgatási szerv jó hírnevét vagy a jó közigazgatásba vetett bizalmat súlyosan rombolja, vagy a feladatait nem az alappal elvárható szakmai elhivatottsággal végzi és emiatt nem várható el, hogy a jogviszonyát fenntartsák. [109. §].

Jól érzékelhetően megállapítható, hogy az érdemtelenységnek nincsenek objektív kritériuma. A törvényben meghatározott érdemtelenégi okok mind szubjektív értékítéleten alapulnak.

3h) Az illetmény előmeneteli rendszer teljes egészében átalakult. A munkáltatói jogkör gyakorlója szabad kezet kapott az illetmény megállapítására. Az illetmény összegének legalább a

garantált bérminimum összegét el kell érnie. Nincsenek besorolási szabályok, nincs előmeneteli rendszer. A kormánytisztviselőnek semmi nem jár, minden adható. [134. §]

A kormánytisztviselő a kormányzati szolgálati jogviszonya alapján havonta az 1. melléklet szerinti illetményre jogosult, amelyet a munkáltatói jogkör gyakorlója állapít meg az álláshelyhez tartozó besorolás szerinti sávon belül. A kormánytisztviselő megállapított illetménye az adott naptári évben a teljesítményértékelése alapján módosítható.

3i) Ráadásul a kormánytisztviselővel szemben olyan követelményeket lehet állítani, amelynek teljesítése nem mérhető. A munkáltató szabad mérlegelésén múlik, miképpen látja, értékeli a kormánytisztviselő teljesítményét.

3ia) A szakszerűség elve látszólag fontos szempont a munkavégzés során. A használt fogalmak és kritériumok azonban nem kézzelfoghatóak.

- A kormánytisztviselő feladatait a kormányzati szolgálati jogviszonyra vonatkozó és az egyéb szakmai szabályoknak megfelelően, a közérdek figyelembevételével látja el.

- A kormánytisztviselő köteles a feladataival összefüggő szakmai követelményeket munkája során érvényesíteni.

- A munkáltatói jogkör gyakorlója a szakmai képességek, a képzettség, a gyakorlat, valamint a teljesítmény alapján határozza meg a kormánytisztviselő illetményét az e törvényben meghatározott keretek között. [65. §]

3ib) A hatékonyság elvének való megfelelés a határidőkre vonatkozó elvárás kivételével teljes egészében a munkáltató szubjektív értékítéletén alapul.

- A kormányzati szolgálati jogviszonyban a közszolgálat elsődlegessége alapján, felelősségtudattal és a közigazgatásba vetett bizalom fenntartását szolgálva kell eljárni.

- A kormánytisztviselő köteles munkáját gazdaságosan, költségtakarékosan, a polgárok elégedettségét, az eredményességet szem előtt tartva és a határidőket betartva végezni. Csupa olyan elvárást kell teljesíteni, amelynek méréséhez nincsenek objektív eszközök. [66. §]

3ic) Akinek bármilyen kétsége lenne afelől, hogy a kormánytisztviselő ki van szolgáltatva a munkáltatójának, a miniszterelnöknek, annak meg kell ismernie a hivatásetikai követelményeknek való megfelelés kritériumait. A kormánytisztviselőre vonatkozó hivatásetikai alapelvek különösen az elkötelezettség, a nemzeti érdekek előnyben részesítése, az igazságosság, a méltányosság, a méltóság, a tisztesség, az előítéletektől való mentesség és a felelősségtudat. [92. §]

4. A törvény 119. § (6), továbbá (8)-(11) bekezdése, valamint 128. § (3) bekezdése sérti az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése szerinti jogot, amelynek értelmében „[m]inden munkavállalónak joga van az egészségét, biztonságát és méltóságát tiszteletben tartó munkafeltételekhez.” A nem munkaviszonyban végzett, de munkavégzésre irányuló jogviszonyként megjelenő kormányzati igazgatási jogviszony tekintetében is alkalmazható az Alaptörvényben meghatározott jog tartalma és értelmezése.

Az egészséget és biztonságot tiszteletben tartó munkafeltételekhez való jogának egyik legfontosabb eleme a pihenéshez való jog. Általános tapasztalat, hogy a pihenés hiánya részben a munkavállaló életminőségének, adott idő után testi és lelki egészségének romlásához, részben pedig a munkavégzése hatékonyságának és biztonságának csökkenéséhez vezet. Az Alaptörvény a XVII. cikk (4) bekezdésében külön is elismeri, hogy „[m]inden munkavállalónak joga van a napi és heti pihenőidőhöz, valamint az éves fizetett szabadsághoz.” Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint ezen részjogosítványok elismerésével az alkotmányozó a munkavállalók pihenéshez való jogát részesítette alaptörvényi védelemben {3341/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [38]}.

A pihenéshez való jogra annak egyes részjogosítványai alapjogi elismeréséből következően mind általában, mind pedig az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésében nevesített egyes részjogosítványokra külön-külön is irányadó az Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése, vagyis azok korlátozása csak akkor alaptörvénytörvényes, ha az megfelel a szükségesség-arányosság követelményének {74/2006. (XII. 15.) AB határozat, ABH 2006, 870, 878., 3341/2017. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [40]}

A pihenéshez való jog és annak részjogosítványai jellegére értelemszerűen a korlátozásuk alaptörvény-szerűségének megítélése során is tekintettel kell lenni. Miközben a gazdasági viszonyok szabályozásában a jogalkotó viszonylag széles mozgástérrel rendelkezik, a munkáltató és a munkavállaló közötti aszimmetrikus viszony megköveteli, hogy a jogalkotó biztosítsa a munkavállaló kiszolgáltatottságát megelőző garanciákat {8/2011. (II. 18.) AB határozat, ABH 2011, 49, 73., 1/2016. (I. 29.) AB határozat, Indokolás [40]}.

Ezek a garanciális szabályok a pihenéshez való jog vonatkozásában összességében kell hogy biztosítsák az Alaptörvény XVII. cikk (3) bekezdése szerinti alapvető jog, illetve az Alaptörvény XVII. cikk (4) bekezdésében külön is elismert egyes részjogosítványok mint alapvető jogok érvényesülését. Az indítványozók álláspontja szerint ezen garanciák összessége által biztosított védelmi szintet, illetve az egyes részjogosítványok védelmének szintjét ugyanakkor a jogalkotó – éppen a jogviszonyban taglalt aszimmetrikus viszonyra figyelemmel – csak az alapjogkorlátozási teszt szerint, vagyis a szükségesség fennállása esetén, az arányosság követelményére figyelemmel csökkentheti. Ennek értelmében a munkaidő, pihenőidő, valamint a szabadságok mértékének törvényi szabályozás szerinti csökkentése nem egyeztethető össze a fenti alapjoggal.

IV.

Egyéb, a családdal kapcsolatos alapjogsérelmi kérdések

Az összes támadott törvényre vonatkozó alapjogi jogsérelmi megállapítás

1. Az Alaptörvény XVI. cikke alapján Magyarország védi a házasság intézményét, mint férfi és nő között, önkéntes elhatározás alapján létrejött életközösséget, valamint a családot, mint a nemzet fennmaradásának alapját, továbbá kimondja, hogy minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődéséhez szükséges védelemhez és gondoskodáshoz.

2. Az Alaptörvény L) cikk (2) bekezdése szerint Magyarország támogatja a gyermekvállalást. A fenti, családokat érintő alapjogok azonban nem tudnak megvalósulni és maradéktalanul érvényesülni, mivel a munkaidő, pihenőidő és a csökkentett mértékű szabadságok nem teszik lehetővé a fenti jogok érvényesülését, mivel a szülők nem tudnak szülőként, házaspárként működni, illetve gyermekük nevelési feladatainak maradéktalanul eleget tenni.

V.

Záró rész

Tisztelt Elnök Úr!

Az Alaptörvény R) cikkének (3) bekezdése szerint „Az Alaptörvény rendelkezéseit azok céljával, a benne foglalt Nemzeti hitvallással és történeti alkotmányunk vívmányaival összhangban kell értelmezni.” A beadvány ezért megjelöli a Nemzeti hitvallásnak azokat a rendelkezéseit, amelyek irányadóak lehetnek annak megítélésénél, hogy a támadott törvények nincsenek összhangban az Alaptörvénnyel. Mindnyájunk érdeke, hogy az Országgyűlés és végrehajtó hatalom ne éljen vissza helyzetével. Történeti alkotmányunk kiemelkedő vívmánya az Aranybulla ellenállási záradéka.

A Nemzeti hitvallás szerint „Alaptörvényünk jogrendünk alapja, szövetség a múlt, a jelen és a jövő magyarjai között. Élő keret, amely kifejezi a nemzet akaratát, azt a formát, amelyben élni szeretnénk.” Ezért a jogállam védelmében való fellépés mindenki joga és kötelezettsége. Következik ez nem csak az Alaptörvényben foglaltakból, hanem történeti alkotmányunk 1222-ben lefektetett vívmányából is

„2. § Hogyha pedig mi, vagy az utánunk következő királyok közül valaki ezen mi szerzésünknek ellene járna valaha, ez a levél adjon szabad hatalmat mind a püspököknek, mind más jobbágyuraknak és országunkbeli nemeseknek mindnyájan és egyen-egyen, jelenvalóknak és jövőbelieknek és az ő megmaradékoknak, hogy mind nekünk, mind az utánunk következő királyoknak minden hűtelenség szégyenvallása nélkül ellentállhassanak és ellentmondhassanak mind örökké.

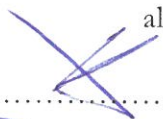
Budapest, 2019. április „30”

Tisztelettel

név

aláírás

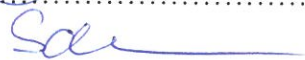
1. Dr. KERESZTES LÁSZLÓ LÓRÁNT

2. DEMETER MÁRTA

3. SCHMUCK ERZSÉBET

4. CSÁRDI ANTAL

5. HOHN KRISZTINA

6. UNGÁR PÉTER

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

név

aláírás

1. GULYÁSINÉ DR. CURMAY ZSÓ

2. Molnár Gyula

3. MESTERHÁZY ATTILA

4. MOLNÁR ZSOLT

5. KUNHALMI AGNES

6. TÓTH ERZSÉBET

7. HISEKUNYI DEZSŐ

8. TOBIA'S JÓZSEF

9. SZABÓ SÁNDOR

10. KÖRÖZS LÁZLÓ

11. DR. HANGÓZÓ TAMÁS

12. dr. Varga László

13. DR. BÉTA BERTALAN

14. Dr. Hiller István

15. BANGSINÉ BARBERA ILDIKÓ

16.

17.

18.

19.

20.

21.

22.

23.

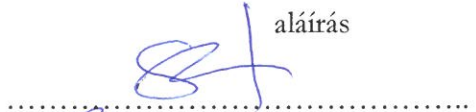
14

Handwritten signatures for the following names: Gulyásiné Dr. Curmay Zsó, Molnár Gyula, Mesterházy Attila, Molnár Zsolt, Kunhalmi Agnes, Tóth Erzsébet, Hisekunyi Dezső, Tobia's József, Szabó Sándor, Körözs László, Dr. Hangózó Tamás, Dr. Varga László, Dr. Béta Bertalan, Dr. Hiller István, and Bangsiné Barbera Ildikó.

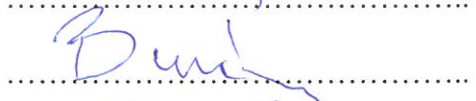
név

aláírás

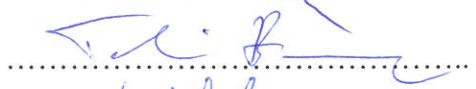
1. Szabó Tímea

2. BURANT SANDOR

3. TORDAI BENCE

4. DR. MELLAR TAMAS

5. Kocsis-Csikó Olivio

6.

.....

7.

.....

8.

.....

9.

.....

10.

.....

11.

.....

12.

.....

13.

.....

14.

.....

15.

.....

16.

.....

17.

.....

18.

.....

19.

.....

20.

.....

21.

.....

22.

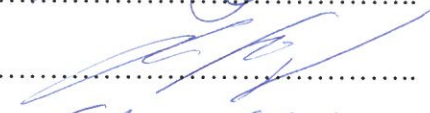
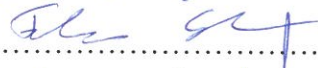

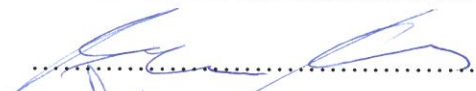
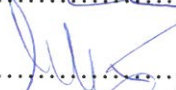

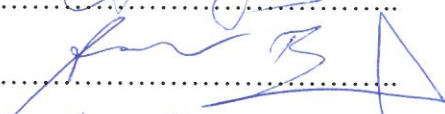

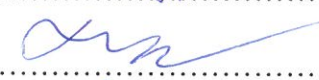
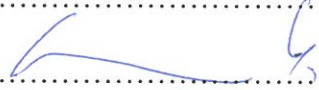

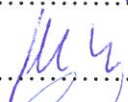
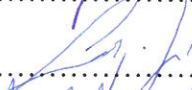

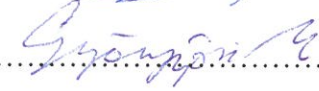
.....

23.

.....

név

alíírás

1. DR. VARGA J. ANTON ANDRÁS
2. DR. LUKÁCS LÁSZLO GYÖRGY
3. FARKAS GERGELY
4. Z. KÁRPÁT DÁNIEL
5. BENCsik SÁNDOR
6. MAGYAR ZOLTÁN
7. STUMMER FÁNCOS
8. Auer Bálint
9. BANA TIBOR
10. Dr. Gyáre Csaba
11. SKEIDR TAMÁS
12. Dr. Biennar Kólmán
13. PINTÉR TAMÁS
14. DR. STEINMETZ ADÁM
15. Pócskányi Kőrösi Anita
16. RIG LAJOS
17. SAKAB PÉTER
18. CSANYI TAMÁS
19. Mirkóczki ADÁM
20. DR. KEPLI LAJOS
21. Gyöngyösi Márton
22.
23.